

inden derimod blev mere og mere veltalende, og det viste sig nu, at hun havde et helt Arrangement for Pers Fremtid færdigt i Hovedet.

„De husker nok den lille hvide Villa inde ved Stationen. Den er jo ledig nu efter Enkepastorinde Petersens Død, og jeg kan ikke tænke mig nogen mere passende Bolig for Hr. Sidenius. Den tager sig nydelig ud fra Vejen og skal være meget velholdt med en smuk Have og fortrinlige Udenomsbekvemmeligheder. Jeg kan ikke tænke mig en mere henrivende Beliggenhed.“

Inger havde rejst sig. Hun var opbragt og skamfuld over denne Snak, hvis Hensigt hun godt forstod. Hun havde i det hele tabt meget for Hofjægermesterinden i den senere Tid. Ikke alene forstod hun nu, at denne længe paa underfundig Maade havde arbejdet paa at faa hende gift med Per; men hun begyndte ogsaa at ane, at der under hendes Iver herfor skjulte sig en utilladelig Optagethed af Pers Person, den hun undertiden havde berømmet for hende paa en højst usmagelig Maade.

Efter Kaffen gik Selskabet en lille Spaseretur gennem Haven og ud over Bakkerne, men til nogen Enesamtale mellem Inger og Per kom det heller ikke den gang. Fru Blomberg holdt stadig Øje med dem, og straks efter Hjemkomsten kørte Vognen for Døren. Hofjægermesterinden maatte hjem til sin syge Mand, og Per blev overhovedet ikke anmodet om at blive.

Ved Afskeden omfavnede Hofjægermesterinden Inger og vilde kysse hende paa Munden; men Inger vendte mut Øret til. Hofjægermesterindens Kærtegn, som hun engang havde været saa taknemlig for, var i den sidste Tid bleven hende ligefrem imod.